

זהו הצבא המצרי - עשר שנים אחרי מיבצע סיני גאזים ושיעמום

כ ל מדינה מייצרת גאזים ונשק בקטריולוגי, אבל כמובן שהיא מכחישה זאת ומשתדלת להסתיר את הייצור.

בהצהרה זו פתח מפקד היחידה ללוחמה כימית של חיל האוויר המצרי את הרצאתו בפני עיתונאים מצריים, שהיומנו לפני שבועיים לסיור ביחידה המיוחדת. הוא המשיך: "מיפ' עלים לתרכיזים, בתי-חרושת לקוסמטיקה ומסודות כאלה מייצרים, למעשה, נשק המוגדר כאסור על-פי אמנת ג'נבה". מה למצרים ולנשק זה? האם גם היא מייצרת אותו? האם נכונות ידיעות, כי חיל-האוויר המצרי השתמש בפצצות גאז במלחמת תימן?

שאלות אלה לא הוצגו למפקד היחידה, ולא ניתנה עליהן תשובה. זאת גם לא היתה מטרת ביקורם של העיתונאים. מה שמפקד היחידה רצה לספר להם היה, כי למצרים יש כיום אפשרות, להתגונן בפני התקפה כימית.

נגד הפצצה האטומית

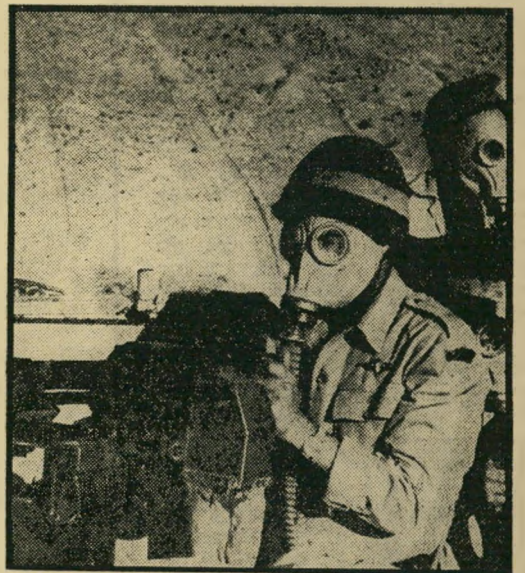
ר אשית המחשבה המצרית כיתחן זה באה, לדברי אותו מפקד, ששמו לא ניתן לפירסום, למחרת הפלישה המשולשת של 1956. "ישראל" טען, השתמשה בגאזים נגד כוחותינו בסיני. היא גם הרעילה מקורות מים. היתה זאת, לדבריו, אזהרה ראשונה למצרים, כי יש לקחת סוג זה של נשק ברצינות. נשלחו מישלחות צבאיות לחו"ל, הוכשרו רופאים ואנשי-מדע, וכיום אין לאוכ' לסייט מצרים מה לחשוש."

לא היתה זו הפעם הראשונה שהעתונות המצרית מזכירה את היחידות ללוחמה כימית. עוד לפני מספר חודשים, כאשר הוצגו לראשונה "ציידים הצוללות" הרוסיות החדשות

כ וזנותיה של ישראל, במיקרה של מלחמה, ברורות למצרים לחלוטין. לדבריו של פארוק אל-טאויל, הפרשן הצבאי של אחר-טאעה: "מצבה הגיאוגרפי של ישראל מחייב אותה, בכל מיקרה של פעולה יזומה, להעביר את המלחמה אל מחוץ לגבולותיה. זאת אפשר גם להסיק מן המשלוחים האחרונים של נשק מגרמניה ומארצות-הברית". והוא שואל את עצמו: "אם העברת המלחמה החוצה - לאן?"

שלוש אפשרויות נראו לו. על האפשרות הראשונה הוא פוסח ביולול. "כל ההתקפות הישראליות על ירדן", פסק, "נעשו תוך הסכם עם ממשלת המלך, ותוך קביעת הכפרים שיותקפו, מועד ההתקפה ועוצמתה."

על האפשרות של מלחמה נגד סוריה: "בראש וראשונה תלוי הדבר באופי השלטון בדמשק. אם שלטת שם ממשלה ריאקציונית, אין כמעט פעולות ישראליות. אם שלטת שם ממשלה מתקדמת - מרבה ישראל את מהלומותיה. גורם נוסף, הדוחף את ישראל לפעולה: המשכת עבודות הטייה של מקורות הירדן. סוריה כבר הספיקה לגמור 30 קילור-מטרים של אפיק הטייה, מתוך 75 הקילומטרים המתוכננים. קיים, כמובן גורם נוסף: פעולות הפידיאון הפלסטיניים... התגובה על כל אלה תסתמך במידה רבה על חיל-האוויר. טייסי ישראל מתאמנים בקביעות לפעולות מעבר לגבול הסורי."

מסכות בסיני
שני חיילים מצריים, לבושים מסכות וחליפה, נגד פגיעה מנשק כימי. הנשק בידיהם: מיקלעים רוסיים כבדים.

אבל החזית העיקרית, בסופו של דבר, לדעת הפרשן המצרי, היא מצרים. "כי מצרים היא הומת-המגן של כל המולדת הערבית. זירת ההתנגשות: חצי-האי סיני". אל-טאויל ערך סיור של שבעה ימים בסיני, כאורח המפקדה המצרית שם. מה שראה משמש יסוד לדו"ח על הצבא המצרי, מול הגבול הדרומי של ישראל.

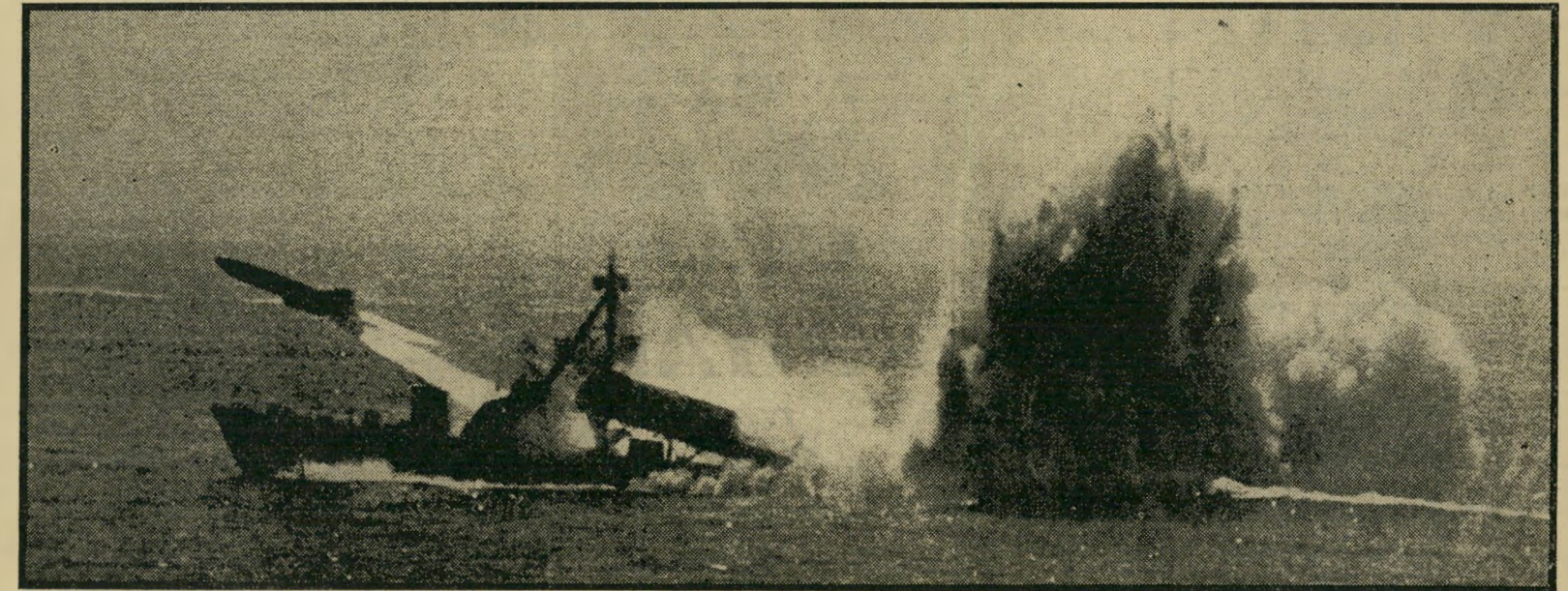
הפרשן אינו מזכיר זאת אף במלה אחת, אבל ברור כי צבא זה הוא מעין חיל-מילואים. שכן הצבא המצרי האמיתי עסוק בתימן. חזית סיני, למרות כל הפראוזות הכלולות בדו"ח של אל-טאויל, היא חזית מישנית, רדומה כמעט לחלוטין.

התעסוקה העיקרית של הצבא המצרי בסיני: אימונים, ועוד אימונים. מדבריו ניתן להבין, כי האויב מספר אחד של החייל המצרי שם הוא השיעמום. חייל זה נאלץ לשרת תקופות ממושכות ללא חופשת-בית. אמנם הוקמו ספריות גדולות במחנות, ועורכים תחרויות בין היחידות, אבל הזמן זוחל, ואפשר להניח שמצב-הרוח במוצבים שצה"ל כבר מכיר כיום היטב, אינו מן המעולים.

החייל הפעיל היחידי בסיני הוא חיל המודיעין. חוליות

מונה בקאהיר
חייל היחידה למלחמה כימית, בבסיס ליד קאהיר. בידו מונה גייגר והוא לבוש חליפה נגד קרינה אטומית.

הסיור והתצפית שלו הן היחידות היוצאות למשימות של ממש. כתב אל-טאויל: "המשימה החשובה ביותר כיום בסיני היא הסיור המודיעיני בתוך שטחה של מדינת ישראל. מטילים אותה על חיילים בעלי כושר גופני רב, תושיה, והתי-מצאות בשטח. הם אוספים ידיעות על תנועה בכבישים, וריכוזי צבא. כי ברור לו לגמרי שכיום, עשר שנים אחרי מיבצע קדש, בסיני אין כל חדש."

טילים מול תל-אביב
צילום זה מראה את התרגיל הראשון באש, חיה, בו הופעלו "ציידות הצוללות" החדשות, שקיבל הצי המצרי מרוסיה. בחזית הצילום נראית ציידת זאת יורה טיל, ובעת